הן כוכבות במיגרש־הכדורסל, הן עובדות והן עקרות־בית ואמהות - הן למדו שאפשר לשחק

כדורסל בהריון

עד לחודש הרביעי להריונה, השתתפה הכדורסלנית חנה רבינוביץ (26) ב־אימונים המפרכים של קבוצתה, אליצור תל־אביב, שזכתה לפני חודש בגביע ה־מדינה לכדורסל־נשים, זו הפעם הרביעית. „לא סיפרתי בקבוצה שאני בהריון," התוודתה השבוע רבינוביץ, „כי ידעתי שכועסים אצלנו על שחקניות שנכנסות להריון. עד שבעלי העמיד לי אולטימטום, בטענה שהבריאות חשובה מהספורט."

הבדיחה בין עיתונאי־הספורט על כדורסל נשים במשך כל השנים היתה: אליפויות בהתאם להריונות. זאת לא היתה רק בדיחה, גם מציאות.

גם שרה יערי (26), שחקנית הפועל חיפה שהתמודדה לפני חודש ביד־אליהו מול רבינוביץ, חזרה לשחק חודש אחרי שילדה את בתה ניצן. „אז עוד הנקתי אותה," סיפרה יערי, „הייתי עושה לי את החשבון של 4 שעות, כדי לא לפספס את זמני ההנקה. לפעמים איחרתי בחצי שעה. הייתי תשושה מההנקה ומהמישחק, אך לא יכולתי לוותר על הכדורסל."

„עזר כנגד" ממין זכר

גם לשרה וגם לחנה יש ותק של כ־15 שנה בכדורסל. הן אינן מפורסמות כמו מיקי ברקוביץ' או עודד מכנס. למרות זאת, שתיהן דוגמות מאלפות של נשים ישראליות מעטות, שהכדורסל הוא בדמן, חלק מ־אישיותן והווי חייהן. אין הן מוכנות לוותר עליו בעד כל הון שבעולם.

הן משחקות כדורסל רק מתוך אהבת המישחק. בארץ אין תמורה למאמץ ספור־טיבי של נשים. בכל מקום אחר בעולם מאמץ זה גם נושא רווחים ופרנסה.

אצלן זה הובי, דרך חיים, הרגל — אבל לא פרנסה או כסף, לא אוהדים ולא יוקרה.

אין הן פמיניסטיות. אבל גם לא חוש־בות שמה מקובל כחובות האשה — כביסה, בישול, החלפת חיתולים — הן תורה מסיני.

חנה רבינוביץ (עד לפני שנתיים הוכמן), העובדת כמורה לחינוך גופני, טוענת: „אני לא מוצאת את עבודת־הבית כחובה. מה אם אשה לא אוהבת לבשל, היא תעשה זאת בניגוד לרצונה?" היא עצמה עסוקה כל שעות היממה, ואינה מתפנה כמעט לעבודות־הבית.

איתי מונצ'ר (27), לשעבר ז'ינו, שח־קנית הפועל חיפה, ילדה לפני חודש את בכורה עומר: „מתי אחזור לשחק? ברגע שהתפרים יתאחו."

גם איתי גבוהת־הקומה (1.79), בעלת השיער הבלונדי הגולש, התאמנה עד סוף החודש השני להריונה. איתי הפסיקה את האימונים רק מפני שנפלה בשעת אימון ושברה את ידה. „הייתי בטח ממשיכה עוד כמה חודשים לשחק," אמרה בביטחון.

כיצד מצליחות הכדורסלניות לתפקד גם כאימהות? הן לא עומדות לבדן במשי־מות הכבדות של משק־הבית, גידול ילדים, עבודה מחוץ לבית ומישטר־אימונים מפרך.

הבעל היא התשובה מאחורי הכדור־סלניות החרוצות. אם הבעל הולך לקראתן ומשמש „עזר כנגד", הן עומדות במעמסה. „זה עניין של רצון, הבנה ושיתוף," אומר שאול רבינוביץ. „אם לא, זה מתפוצץ, כמו שכבר קרה באין־ספור מיקרים."

יעל פיקרש (39) עדיין משחקת באליצור תל־אביב. היא השתתפה בדקות האחרונות של מישחק גמר־הגביע ביד־אליהו ואחר־כך סיפרה:

„אני מכירה הרבה בנות שמפסיקות לשחק כדורסל, כי הבעל לא מרשה להן או שאין להן סידור לילד. כי לשחק כדורסל בארץ, זה תלוי בבעל. תקחי אחת כמוני ותושיבי אותה בבית: אני משתגעת בלי הכדורסל." בעלה של יעל, מלחי, מכבד את תחביבה והולך לקראתה. ליעל בן בגיל 15 ובת בגיל 7.

„אני עושה ספורט ולא קאריירה," הצ־הירה איתי, הבלונדית היפה מקרית־ים. „יש לי מיקצוע שאני נהנית ממנו, ואני גם משקיעה מעט בכדורסל."

„זוהי בעיית הבעיות," טוען יושב־ראש קבוצת הפועל חיפה, משה בן־קיקי. „הבנות מתייחסות לכדורסל בחובבנות, וזוהי ה־סיבה האמיתית לרמה הירודה בארץ. לפני 10 שנים לא נפלו הישגיהן של הכדור־סלניות בארץ מאלה של חברותיהן ה־אירופיות. אלא שמאז המשיכו באירופה להתקדם, ופה הן נשארו דורכות במקום."

„לא קריירה!" איתי מונצ'ר מהפועל חיפה מחזיקה את תינוקה בן החודש, עומר. למרות הקשיים שהיו לאיתי בזמן ה־הריון, לא חששה להכריז השבוע: „אחזור לאימונים ברגע שהתפרים יתאחו!" איתי משחקת לשם הספורט, ולא לשם הקאריירה. מימין למעלה: נאבקת על הכדור במישחק.

יעל בבית „זוהי בדיחה ל־צלם אותי עושה עבודות־בית, כי זה לא מקומי הטבעי."

יעל במיגרש עם חב־רותיה ל־קבוצה, בסיום מישחק הגמר ביד־אליהו.